

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **T. T. H. P.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. října 2018 č. j. OAM-354/ZA-ZA11-HA10-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. června 2020 č. j. 2 Az 66/2018 - 26

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně požádala dne 23. dubna 2018 o mezinárodní ochranu. Uvedla, že v České republice pobývala od roku 2004, nejprve na základě víza, poté povolení k dlouhodobému pobytu. Nyní již nemá žádné platné povolení k pobytu. Nechce se vrátit do Vietnamu, protože tam nemá žádné zázemí, chce zůstat v České republice, kde žije její sestra, chtěla by si také najít manžela a vybudovat rodinu.

[2] Při pohovoru žalobkyně uvedla, že v roce 2004 neměla žádné problémy s vycestováním z vlasti, v následujících letech byla celkem třikrát ve Vietnamu navštívit matku. Kromě matky žije ve Vietnamu ještě žalobkynin bratr a sestry. Během návštěv neměla žádné problémy. S rodinou žijící ve Vietnamu udržuje pravidelný kontakt. V roce 2017 jí nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. Podala odvolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto. Známa jí poradila, aby podala žádost o mezinárodní ochranu, aby mohla počkat na rozhodnutí o odvolání. V současné době žalobkyně bydlí se sestrou, která má povolení k trvalému pobytu. Jiné blízké osoby žalobkyně v České republice nemá. V návratu do vlasti jí nic nebrání, neměla nikdy problémy se státními orgány, nebyla a není trestně stíhána.

[3] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu, neboť dospěl k závěru, že jí nehrozí pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Žalovaný neshledal ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že žalobkyně ani v žalobě neuvedla nic, co by v jejím případě svědčilo o hrozícím pronásledování z azylově relevantních důvodů. Neztotožnil se s námitkou, že měl být žalobkyni udělen humanitární azyl. Skutečnost, že žalobkyně v České republice pobývala od roku 2004 a žije zde její sestra se svými dětmi, nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Městský soud v případě žalobkyně neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Tvzení, že jí hrozí v případě návratu do vlasti trest odnětí svobody, označil městský soud za nepodloženou domněnku. Šikanování či uvěznění vietnamských občanů, kteří nezískali v zahraničí azyl, je ojedinělé a v případě žalobkyně, která dosud žádným potížením ve vlasti nečelila a nebyla politicky aktivní, je tento následek téměř vyloučen. Pouhá hypotetická, ničím nepodložená možnost újmy není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítala, že v jejím případě je dána reálná hrozba vážné újmy v případě nuceného vycestování, a to v souvislosti s potenciálním trestem odnětí svobody, jenž hrozí osobám žádajícím v jiném státě o mezinárodní ochranu. K doplňkové ochraně podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu městský soud navíc zcela nesprávně uvedl, že stěžovatelka může žít se svou sestrou v jakémkoli jiném státě, čímž sestru stěžovatelky fakticky nutí pobývat mimo území České republiky, a vystavit se tak ztrátě povolení k trvalému pobytu. Stěžovatelka při pohovoru opakovaně poukazovala na své obavy z návratu do vlasti související především s jejím předchozím pobytem a odjezdem a z trestního stíhání pro již podanou žádost o mezinárodní ochranu. Hrozba újmy a perzekuce je v případě stěžovatelky reálná, a to s ohledem na aktuální politický systém. Stěžovatelka uvedla relevantní argumenty svědčící o oprávněnosti její obavy. Tyto okolnosti též představují důvody zvláštního zřetele hodné, pro které je namíste udělit azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný neodůvodnil správním uvážení, na jehož základě tuto formu mezinárodní ochrany vyloučil. Městský soud své úvahy nekonkretizoval ve vztahu k situaci stěžovatelky. Na závěr stěžovatelka uvedla, že městskému soudu i žalovanému musejí být známy obtíže státních příslušníků Vietnamu při získávání povolení pobytu v jiných státech. Vietnamská vláda paradoxně podporuje emigraci, přičemž po návratu z ciziny se občané nemohou usadit a nezískají zaměstnání.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelkou uváděné skutečnosti nejsou azylově relevantní. V případě návratu do vlasti by stěžovatelce nehrozila vážná újma. Žalovaný ve správním řízení zjistil všechny rozhodné okolnosti. Stěžovatelka může na území České republiky realizovat rodinný život, zajistí-li si příslušné povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Její rodinný život navíc nemusí být nutně vázán na území České republiky. Stěžovatelka soudu pouze podsouvá domněnky, které nemají souvislost s jejím azylovým příběhem.

[7] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovatelce na vědomí.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud stručné odůvodnění připojuje.

[9] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že „*smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly*“ (rozsudek ze dne 11. března 2004 č. j. 2 Azs 8/2004 - 55; srov. též rozsudek ze dne 21. března 2018 č. j. 6 Azs 6/2018 - 33 či usnesení ze dne 7. prosince 2017 č. j. 10 Azs 286/2017 - 35). Mezi takové situace stěžovatelčin případ nepatří.

[10] Doplnková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je vyhrazena pro zcela mimořádné případy, kdy by samotné vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2008 č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 21. března 2018 č. j. 6 Azs 6/2018 - 33 či ze dne 26. března 2020 č. j. 6 Azs 258/2019 - 31, č. 4030/2020 Sb. NSS, usnesení ze dne 30. srpna 2016 č. j. 4 Azs 142/2016 - 41, ze dne 18. května 2017 č. j. 9 Azs 13/2017 - 32, ze dne 8. listopadu 2018 č. j. 5 Azs 201/2017 - 37 a mnohá další). V kontextu hrozícího porušení práva na soukromý a rodinný život Nejvyšší správní soud takový závěr výjimečně učinil v případě cizince, jehož manželka i malá dcera (obě české občanky) byly prakticky odkázány na jeho péči (rozsudek ze dne 11. března 2015 č. j. 3 Azs 256/2014 - 27). S tímto případem nelze srovnávat (dočasné) odloučení stěžovatelky od její sestry.

[11] Obavy z trestního stíhání z důvodu neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelka nijak nekonkretizovala, přesněji řečeno je vyjádřila až v žalobě a pouze prostřednictvím citace jedné ze zpráv o zemi původu převzaté z rozhodnutí žalovaného. Za takové situace lze plně přisvědčit městskému soudu, že nejde o důvod, pro nějž by měla být stěžovatelce udělena mezinárodní ochrana.

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelčiny námitky. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu